

13. po Trojici – 26.8.2018

Čelenka

„Zmiluj sa nado mnou, Božže, podľa svojej milosti! Pre svoje veľké milosrdenstvo zľhlaď moje priestupky! Dokonalo ma obmy z mojej viny, očisť ma od môjho briechu! Skry si tvár pred mojimi briedmi a zotri všetky moje viny“ (Ž 51).

2 Mojžišova 28:36-38 *„Zhotov aj čelenku z čistého zlata a vyry na ňu, ako sa ryje pečať: svätý Hospodinu. Pripevni ju na šnúru z modrého purpuru a bude na turbane, bude na prednej strane turbanu. Bude na čele Áronovom, aby Áron mohol znášať previnenia, ktorých sa Izraelci dopustili na svätých veciach, ktoré obetovali pri svojich rozličných posvätných daroch, nech je stále na jeho čele, aby našli priazeň u Hospodina“.*

Pastor George Thomas, ktorý v malom mestečku v Novom Anglicku viedol svoj zbor, prišiel raz v jedno veľkonočné nedeľné ráno do kostola a niesol hrdzavú, skrivenú starú vtáčiu klietku, ktorú položil vedľa kazateľnice. Viacerí ľudia v údive nadvihli obočie, keď pastor prehovoril. Hovoril, ako sa včera prechádzal po meste a uvidel oproti chlapca, ktorý niesol túto klietku. Boli v nej tri malé divé vtáčiky, trasúce sa chladom a strachom. Zastavil ho a spýtal sa:

"Čo to tam máš, synak?"

"Len pár starých vtákov." odpovedal.

"Čo chceš s nimi robiť?" spýtal sa pastor.

"Zobrať ich domov a hrať sa s nimi." odpovedal.

"Budem ich dráždiť a vytrhávať im perie, aby sa pobili. Stavím sa, že sa zabavím."

"Ale skôr či neskôr ich budeš mať dost' a prestane ťa to baviť. Čo urobíš potom?"

"Ale, mám aj zopár mačiek." povedalo malé chlapčisko. "radi si na nich pochutia, dám vtáčikov im."

Pastor na moment stíchol. "Kofko chceš za tie vtáky, synak?"

"Čoo?!?! Na čo by vám boli, pane? Sú to len obyčajné vtáky z poľa. Ani nespievajú - a vôbec nie sú pekné!"

"Kofko?" znovu sa spýtal pastor.

Chlapec si ho premeral, ako by bol bláznivý a povedal: "10 dolárov!"

Pastor siahol do vrecka a vytiahol desaťdolárovku. Dal ju chlapcovi do ruky, a ten zmizol rýchlo ako blesk. Pastor zdvihol klietku, a niesol ju na koniec aleje, kde bol strom a malý trávnik. Položil ju na zem, otvoril dvierka a klopaním na mriežku klietky presvedčil vtáčiky, aby vyleteli. - Pustil ich na slobodu.

To vysvetlilo prítomnosť klietky na kazateľnici. Potom pastor začal hovoriť tento príbeh:

Jedného dňa sa rozprával Ježiš s Diablom. Satan sa práve vrátil z Rajskej

záhrady a škodoradostne sa chválil:

"Nuž, Pane, práve som nachytil plný svet ľudí. Nastavil som pascu, starú návnadu, vedel som, že neodolajú. Mám ich všetkých!"

"Čo s nimi budeš robiť?" spýtal sa Ježiš.

Satan odpovedal: "Chaa, budem sa zabávať! Budem ich učiť ako sa sobášiť a rozvádzať, ako sa majú nenávidieť a škodiť si, naučím ich piť a fajčiť a preklínať. Naučím ich ako vynájsť pušky a bomby a navzájom sa zabíjať. Už sa teším na tu zábavu!"

"A čo urobíš potom?" spýtal sa Ježiš.

"Zabijem ich!" hrdo sa vypol Satan.

"Koľko za nich chceš?" spýtal sa Ježiš.

"Hádam by si tých ľudí nechcel?! Nie je v nich ani štipka dobra.

Keď si ich vezmeš, budú ťa len nenávidieť. Napľujú na teba, budú ťa preklínať a zabijú ťa! Určite ich nechceš!"

"Čo za nich chceš?" opäť sa opýtal.

Satan pozrel na Ježiša a zaškeril sa:

"Všetky tvoje slzy a všetku tvoju krv!"

Ježiš povedal: "Máš ich!" a zaplatil.

Známy a trefný príbeh. Mám pre vás otázku, pre každého osobne: čo ty môžeš dať Bohu? Ako si Ho ty môžeš nakloniť na svoju stranu? Nič. No predsa máš predstúpiť pred Božiu tvár – ako sa tam môžeš ukázať? **Pieseň z funebrála: čože raz prinesiem?** (č. 15).

Kňaz, keď slúžil Hospodinovi, mal hlavu zakrytú čiapkou. Na jej prednej strane bol diadém – akýsi zlatý štítok s nápisom: „svätý Hospodinovi“. Tento znak je vysvetlený v slovách: „...aby našli priazeň u Hospodina“. Týkalo sa to Izraelcov, ktorých veľkňaz zastupoval pred Pánom Bohom a ktorí svoju vieru a vzťah s Pánom prejavovali prinášaním obetí. **Aké ľahké by to bolo – mať na hlave diadém,** na krku či doma zavesený kríž, Bibliu položenú na nočnom stolíku či stole, mať krstné či konfirmačné svedectvo, vyplatný príspevok alebo hodené centy do chrámovej pokladničky, mať predkov, ktorí slúžili v cirkvi či rodičov, ktorí sú známi pobožnosťou, aké ľahké by to bolo: odriekavať Otčenáš a raz za rok si uspokojiť svedomie pri spovedi... **Tak ako obeť Izraelcov, ani tieto naše „úkony“ nie sú dostatočné, dokonalé či sväté. Náš postoj, náš hriech ohrozujú priaznivé vykonávanie a prijatie týchto „skutkov“ u Pána Boha.** Teda aj keby sme robili tie najväčšie a najlepšie činy, aj tak by to nebolo dost na to, aby sme prijali priazeň od Hospodina. ***Nikto z nás – sám o sebe – nie je pred Bohom dokonalý a aj napriek našej najlepšej snahe prinášame Bohu obeť, ktorá je poznačená slabosťou a nedokonalosťou.***

Túto našu slabosť pre hriech využíva ešte aj temná satanská a démonská sila, ktorá sa snaží kaziť Božie dielo v nás a narušat' Božiu prácu pri nás. Teda: hriech, ktorý je v nás je umocnený vplyvom, zvädzaním diablom. **Ak mu my pritakávame, ak sa necháme zviest', náš status pred Bohom je ešte výraznejší – oproti Hospodinovej svätosti, ešte viac vyniká naša hriešnosť.** Preto potrebujeme niečo, čo by nám v tejto bezútešnej situácii pomohlo.

Táto pomoc je vyjadrená na oblečení veľkňaza **diadédom. Ten kompenzuje, vyvažuje, prekrýva chatnosť a úbohosť ľudského srdca.** Diadém bol zárukou toho, že hriešni ľudia – na čele s veľkňazom – budú Hospodinom prijatí. A nielen to. Práve cez diadém sa stali tí hriešni, veľkňaz aj celý ľud, čistí, nepoškvrnení, nezaťažení hriechom a telesnosťou. Samozrejme, že ten **samotný diadém nemal takúto moc. Bol iba vonkajším znakom vnútorného stavu.** V 29 kapitole sa totiž píše, že predtým ako sa kňaz vybral slúžiť Bohu, musel byť posvätený. Toto posvätenie sa vykonávalo obmytím vodou a v obeti za hriech, počas ktorej kňaz na zvieraciu obeť položil svoje ruky. Z veľkňaza bol hriech prenesený na obeť, ktorú Hospodin prijal. A až potom mohol byť diadém nasadený na veľkňazovu hlavu. **My sme tiež dostali diadém, ktorý nám pomáha obstať pred Bohom. Je ním Pán Ježiš Kristus a Jeho obeť na kríži.** To potvrdzuje aj list Židom na niekoľkých miestach: „*lebo ako krv kozlov a býkov posväčuje k telesnej čistote, o to viac Kristova krv očistí naše svedomie... Ježiš, aby posvätil ľud svojou vlastnou krvou, trpel za bránou*“.

Dostali sme diadém od Boha: dokonalý a svätý: Ježiš Kristus nás svojou láskou a milosťou posväčuje, aby sme boli prijatí ako svätí Hospodinovi. Všetko je pripravené, urobené, dokonalé. Pridať k tomu či odobrať z toho nemôžeme nič, lebo Kristova obeť je prinesená raz a navždy za všetkých. Je tu však maličký problém: **táto obeť pre každého z nás osobne začne platiť až vtedy, keď ju prijmeme, keď sa s ňou stotožníme.**

Aj najvyšší kňaz musel na obeť položiť svoje ruky, tak **aj my musíme prijať svoje posvätenie pred Bohom skrze Krista, teda stotožniť sa vo svojom srdci s Božím Synom.** Vonkajším prejavom toho je krst vodou ako znak posvätenia, ako píše Pavol (Ef 5:26): „*...ako aj Kristus miloval Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil, očistiac ju kúpeľom vody skrze slovo*“.

Lenže toto vonkajšie znamenie krstu nestačí, ak srdce zostáva rovnako pyšné a myslí si, že Boha nepotrebuje, že je dosť dobré, že Kristus umrel nadarmo. Preto ten, kto bol pokrstený, musí svojim životom žiť v znamení tohto krstu, v znamení Kristovej obete na kríži, v znamení Božieho odpustenia a milosti. To sa dá iba vtedy, ak si uvedomíme, že to za mňa Ježiš zomrel, to kvôli mne sa obetoval, nikdy nemôžem pred Bohom obstať, jedine Jeho milosťou, nikdy

nebudem žiť dokonalý život, ale Jeho obeť je dokonalá a preto som zachránený, milovaný, spasený. Raz a navždy. Večne. Toto *treba však aj potvrdiť praktickým životom viery každý deň. Vstávaním, aj keď znovu padneme do hriechu. Vierou, aj keď nie je dôvod veriť. A nádejou, aj keď niet prečo mať nádej. A láskou, keď je srdce plné bolesti a rán.*

Teda v konečnom dôsledku sme zase na začiatku: my nemáme, čo Bohu ponúknuť. A práve preto Ježiš dal za nás všetko. Aj keď sme hriešni, zlí, my sme Ho svojimi hriechmi ukrižovali, aj tak On ponúkol seba, aby zachránil nás. Vyslobodil nás z klievky hriechu a večnej smrti. **On je náš diadém, ktorý nosíme v srdci. Podľa toho, na základe toho máme žiť. Boh naplnil naše hriešne srdce milosťou a to je pre nás dobrý východzí bod pre život, ktorý venujeme Jemu.** Spaseniu našej tváre, nášmu Bohu. Amen.